cultură, spiritualitate, atitudine

„Suntem români și punctum”
MIHAI EMINESCU

CERTITUDINEA

BENJAMIN H. FREEDMAN despre războiul mondial al evreilor împotriva Germaniei

August 15, 2026 Miron Manega Arhiva Certitudinea print Dezvăluiri Europa nostra Istorie Tema de gândire

0 Comment Arthur Arthur James Balfour BENJAMIN H. FREEDMAN CERTITUDINEA Nr. 216 certitudinea.com certitudinea.ro Declarația Balfour Hotelul Willard din Washington DC New York Times ortodox războiul mondial al evreilor împotriva Germaniei Talmudul

Articol apărut în CERTITUDINEA Nr. 216

Discurs ținut în 1961, la Hotelul Willard din Washington DC, de Benjamin H. Freedman, consilierul președintelui Woodrow Wilson

CATEGORIES

Antet
Antologia poeziilor frumoase
Antologia rușinii
Arhiva
Arte vizuale
Article en français
Articles in English
Artículos en español
Autori
Certitudinea print
Credință
De la lume adunate
Dezvăluiri
Editoriale
Emisiuni tv
Europa nostra
INFO
Istorie
Modelul de țară
Muzica
Opinii
Salonul refuzaților
Societate
Știri militare
Tema de gândire
Uncategorized
VIDEO

> *„Evreii lumii declară azi război sfânt împotriva Germaniei. Ne aflăm, din această clipă, angajaţi într-un conflict sacru împotriva germanilor. Şi îi vom înfometa până se vor preda. Vom organiza un boicot mondial împotriva lor. Şi aceasta îi va distruge, deoarece ei depind de comerţul mondial în cadrul afacerilor de export" (**New York Times**, 7 august 1933)*

Benjamin H. Freedman a fost una dintre cele mai uimitoare, dar și contradictorii personalități ale secolului trecut. Născut în 1890, acesta a fost un om de afaceri evreu de succes în New York City, fiind principalul acționar al companiei Woodbury Soap. După cel de-al doilea război mondial, a întrerupt contactul cu organizațiile evreiești și și-a petrecut restul vieții cheltuind o mare parte din averea sa, evaluată la cel puțin 2,5 milioane dolari (pe atunci, o suma imensa), pentru a prezenta opiniei publice structurile de putere ale evreilor care dominau Statele Unite. De aceea mărturiile sale sunt extrem de valoroase, deoarece provin chiar din interiorul celor mai înalte nivele ale organizațiilor evreiești și mașinațiunilor acestora puse la cale pentru a-și câștiga și menține puterea asupra națiunii americane. Freedman a lucrat alături de Bernard Baruch, Samuel Untermeyer, Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt, Joseph Kennedy, John F. Kennedy și multe alte personalități de vază ale societății americane. Discursul pe care l-am redat cititorilor noștri a fost ținut în 1961, la Hotelul Willard din Washington DC și publicat la acea vreme de Commori Sense. Despre actualitatea mesajului său nu e cazul să vă convingem. E suficient să parcurgeți cu atenție discursul său.

RECENT POSTS

Avatarurile profesorului Dughin (II)

CERTITUDINEA nr. 218. Agenții Israelului din diaspora evreiască

AUREL MANEA: „Au trecut 10 ani de când am construit prima aplicație de Realitate Virtuală din România: «Window to the World»"

BENJAMIN H. FREEDMAN despre războiul mondial al evreilor împotriva Germaniei

15 AUGUST 1714: „Să știți c-a murit creștin, Brâncoveanu Constantin!"

ARCHIVES

August 2026
July 2026
June 2026
May 2026
April 2026
March 2026
February 2026
January 2026
December 2025
November 2025
October 2025
September 2025
August 2025
July 2025
June 2025
May 2025
April 2025
March 2025
February 2025
January 2025
December 2024
November 2024
October 2024
September 2024
August 2024
July 2024
June 2024
May 2024
April 2024

Aici, în Statele Unite, sioniştii şi coreligionarii lor deţin un control total asupra guvernului nostru. Din foarte multe motive (prea multe şi prea complexe pentru a le analiza acum), sioniştii şi coreligionarii lor conduc aceste State Unite, precum nişte monarhi absoluţi ai acestei ţări.

Veţi putea, evident, considera că este o afirmaţie foarte vagă, dar permiteţi-mi să vă descriu ce s-a petrecut în timp ce noi dormeam.

Ce s-a petrecut? Întâi s-a petrecut primul război mondial, care a izbucnit în 1914. Mai sunt puţini oameni de vârsta mea care-şi amintesc lucrul acesta. Acest război a fost purtat într-o tabără de către Marea Britanie, Franţa şi Rusia şi, în cealaltă tabără, de către Germania, Austro-Ungaria şi Turcia. În doar doi ani, Germania practic câştigase acel război: nu doar „de jure", ci chiar „de facto". Submarinele germane, care au fost o surpriză pentru întreaga lume, nimiciseră toate convoaiele din Atlantic. Marea Britanie rămăsese fără muniţii pentru soldaţii ei, cu alimente doar pentru o săptămână, după care a urmat foametea.

„Să ne promiteţi Palestina pentru după victorie"

În aceeaşi perioadă, armata franceză era zguduită de rebeliuni. Francezii pierduseră 600.000 de tineri pe Somme, în timpul defensivei de la Verdun. Armata rusească înregistra dezertări masive, oamenii îşi luau jucăriile şi plecau acasă; ruşii nu-l iubeau pe Ţar. Armata italiană era şi ea pe cale de a se prăbuşi. Nu se trăsese un singur foc pe teritoriul Germaniei. Niciun singur soldat inamic nu trecuse frontiera în Germania. Şi, cu toate acestea, Germania era cea care oferea Angliei condiţiile păcii. Germania oferea Angliei o pace negociabilă pe care juriştii o numesc „status quo ante basis". Aceasta înseamnă *„să dăm războiul deoparte şi să considerăm totul aşa cum a fost înainte ca războiul să înceapă"*. Deci Anglia, în vara lui 1916, începuse să analizeze aceste propuneri şi încă în mod serios. Nici nu prea avea de ales. Era una din două: să accepte o pace negociabilă, pe care Germania o oferea cu generozitate, sau să continue un război inutil până la nimicirea totală.

În timp ce aceste evenimente aveau loc, sioniştii din Germania (care-i reprezentau de fapt pe sioniştii din estul Europei) au mers la Ministerul de război britanic şi – aici voi fi foarte laconic pentru că povestea este lungă, dar am toate documentele care dovedesc afirmaţiile mele – au spus: *„Uitaţi cum stau lucrurile: încă mai puteţi câştiga acest război. Nu trebuie să vă predaţi. Veţi putea câştiga acest război, dacă Statele Unite ar deveni aliaţii voştri"*. La vremea respectivă, Statele Unite nu erau implicate în război. Eram proaspeţi, eram tineri, eram bogaţi, eram puternici. Sioniştii au spus Angliei: *„Vă garantăm că vom aduce Statele Unite în acest război ca aliat al vostru, să lupte de partea voastră, cu condiţia să ne promiteţi Palestina pentru după victorie"*.

Cu alte cuvinte, ei făcuseră următorul târg: *„Vom aduce SUA în război ca aliat al vostru. Preţul pe care trebuie să-l plătiţi este Palestina, după ce anihilaţi Germania, Austro-Ungaria şi Turcia"*. Anglia avea tot atâta drept să promită cuiva Palestina, aşa cum SUA ar fi avut dreptul să promită, de exemplu, Japonia Irlandei, pentru vreun motiv oarecare. Este absolut absurd ca Marea Britanie, care nu a avut niciodată vreo legătură sau vreun interes sau vreun drept asupra a ceea ce se numea Palestina, să folosească această ţară precum moneda de schimb oferită sioniştilor pentru serviciul lor de a aduce SUA în război. Cu toate acestea Marea Britanie a făcut această promisiune sioniştilor, în octombrie 1916.

Şi, la puţin timp după acest moment – şi nu ştiu câţi dintre dumneavoastră îşi mai amintesc – Statele Unite, care erau în cvasi-totalitate pro-germane, au intrat în război împotriva Germaniei, de partea Marii Britanii. Am afirmat că SUA erau în cvasi-totalitate pro-germane, deoarece ziarele americane erau controlate de evrei, bancherii americani erau evrei şi, în general, mass-media americană aparţinea evreilor; iar ei, aceşti evrei, erau pro-germani. Erau pro-germani, deoarece foarte mulţi dintre ei proveneau din Germania şi doreau să vadă o Germanie care-l va distruge pe Ţar. Evreii nu-l iubeau pe Ţar şi nu doreau să vadă Rusia câştigând războiul.

March 2024
February 2024
January 2024
December 2023
November 2023
October 2023
September 2023
August 2023
July 2023
June 2023
May 2023
April 2023
March 2023
February 2023
January 2023
December 2022
November 2022
October 2022
September 2022
August 2022
July 2022
June 2022
May 2022
April 2022
March 2022
February 2022
January 2022
December 2021
November 2021
October 2021
September 2021
August 2021
July 2021
June 2021
May 2021
April 2021
March 2021
February 2021
January 2021
December 2020
November 2020
October 2020
September 2020
March 2020

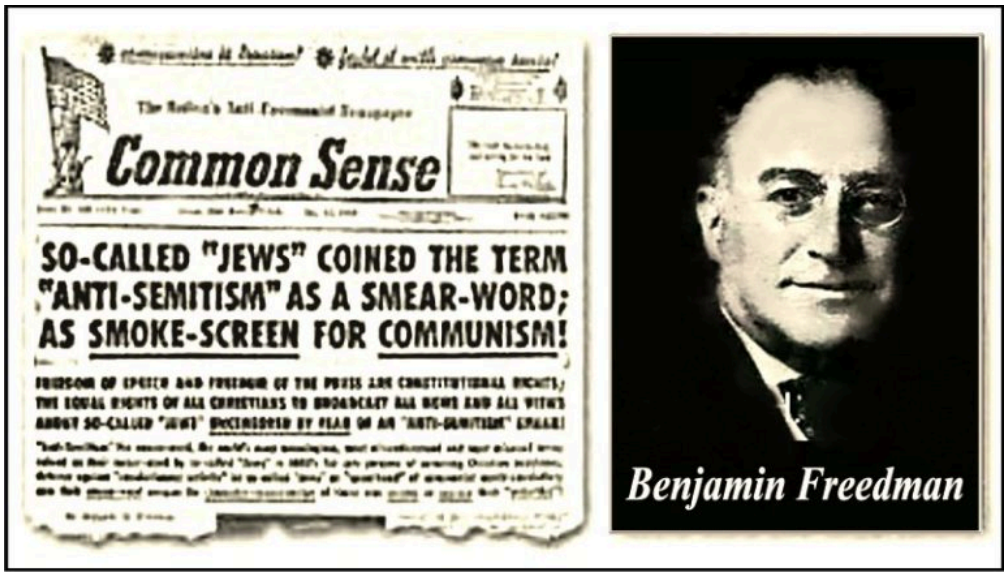

Aceşti bancheri evrei-germani, precum Kuhn Loeb şi alte bănci celebre americane refuzaseră să finanţeze Anglia sau Franţa, chiar şi cu un dolar. Ei au stat deoparte spunând: *„Câtă vreme vedem Franţa şi Anglia aliate cu Rusia – nici un cent!”.* În schimb, aceşti bancheri au pompat bani în Germania, luptând în acest mod alături de Germania, în speranţa de a vedea Rusia îngenuncheată şi Ţarul anihilat. Acum, aceiaşi evrei, când au văzut nesperata posibilitate de a obţine Palestina, au mers în Anglia şi au făcut acest târg. Şi, la vremea respectivă, aceasta a dus o schimbare totală de atitudine, exact ca un semafor care trece de pe roşu pe verde.

După ce toate ziarele americane fuseseră pro-germane, explicând despre dificultăţile întâmpinate de către Germania în războiul dus împotriva Angliei, deodată, pentru aceleaşi ziare, germanii nu mai erau buni. Germanii erau ticăloşi. Germanii erau numiţi „huni”. Germanii executau surori ale Crucii Roşii. Germanii tăiau mâinile bebeluşilor. La puţin timp după acest moment, Woodrow Wilson a declarat război Germaniei. Sioniştii din Londra au telegrafiat în SUA judecătorului Louis Bradeis (de la Curtea Supremă de Justiţie), spunându-i. *„Du-te acum şi fă presiuni asupra preşedintelui Wilson. Noi obţinem de la Anglia ce dorim. Acum e rândul tău să faci presiuni asupra preşedintelui Wilson să aducă în război Statele Unite”.*

„Declaraţia Balfour”

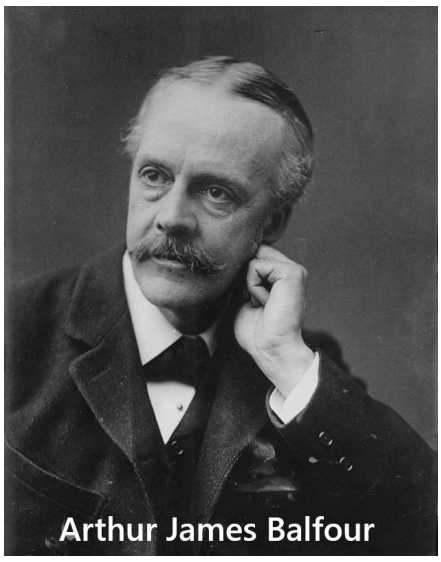

Iată cum au intrat în război Statele Unite ale Americii. America nu avea niciun interes în acel război. America avea la fel de mult interes în acel război ca cineva care ar trebui să fie pe lună în această seară, în loc să fie în patul lui. Pentru contextul Primului Război Mondial, nu a existat niciun sens ca America să fie implicată în acel război.

După ce noi, americanii, am intrat în război, sioniştii au mers în Marea Britanie şi au spus: *„Ei, bine, noi ne-am îndeplinit obligaţiile din acord. Hai acum să vedem ceva scris care să ne arate că veţi respecta târgul şi că ne veţi da Palestina după război”.* Ei, atunci, nu ştiau dacă războiul va mai dura un an sau zece ani. Aşa că s-au gândit să conceapă „o chitanţă”. Iar „chitanţa” a luat forma unei scrisori, care a fost însă redactată într-un limbaj foarte criptic, astfel încât lumea să nu-şi poată da seama despre ce e vorba. Această scrisoare a fost denumită „Declaraţia Balfour”:

„Guvernul Majestății Sale privește favorabil stabilirea în Palestina a unui Cămin național pentru poporul evreu și își va folosi bunele oficii pentru a facilita atingerea acestui obiectiv; este de înțeles că nu se va face nimic ce ar putea prejudicia drepturile civile și religioase ale comunităților neevreiești existente în Palestina, sau drepturile și statutul politic obținut de evrei în alte țări”.

January 2020
August 2019
May 2019
May 2018
April 2018
August 2017
April 2017
December 2009
October 2009

CAUTARE

Search ...

> *(n.r. declarația a fost făcută într-o scrisoare a secretarului pentru afacerile externe Arthur James Balfour către baronul Lionel Walter Rothschild, unul dintre liderii comunității evreiești britanice, declarație care urma să fie transmisă „Federației Sioniste a Marii Britanii și Irlandei", o organizație sionistă britanică).*

De aici au început necazurile. Statele Unite au intrat în război. Statele Unite au strivit Germania. Când războiul a luat sfârşit şi germanii au mers la Paris pentru Conferinţa de Pace, acolo se aflau 117 evrei: era delegaţia condusă de către Bernard Baruch. Eu am fost acolo: e normal, deci, că ştiu. Ce s-a întâmplat apoi? Evreii, în cadrul Conferinţei de Pace, în timp ce tăiau în felii Germania şi împărţeau în bucăţi Europa naţiunilor, care aveau şi ele pretenţii, au spus: „Ce-ar fi să ni se dea nouă Palestina?" După care au scos în public, în faţa germanilor (care nu ştiau nimic), „Declaraţia Balfour". Şi, în acea clipă, germanii au înţeles că fuseseră învinşi şi obligaţi să plătească înspăimântătoarele reparaţii de război, numai din cauza faptului că sioniştii doriseră Palestina şi fuseseră decişi să o obţină, prin orice mijloace.

Evenimentele acestea ne conduc la un alt punct interesant al istoriei. Când germanii au realizat ce se petrece, au fost, evident, indignaţi. Trebuie precizat că, până în acel moment, în nicio ţară a lumii, evreii nu erau mai confortabil instalaţi decât în Germania. Era acolo domnul Rathenau – un personaj la fel de important în finanţele şi industria Germaniei cum era Bernard Baruch la noi. Era domnul Balin, care deţinea două mari linii maritime – North German Lloyd's şi Hamburg-American Lines. Era domnul Bleichroder, bancherul familiei Hohenzollern. În Hamburg era familia de evrei Warburg, deţinători ai celor mai mari bănci comerciale ale lumii. Evreii trăiau foarte bine în Germania, fără îndoială. Deci germanii au avut tot dreptul să gândească: „Iată, într-adevăr, trădare!" [...].

Cauza anti-evreismului german

Nahum Sokolov, precum şi toate marile personalităţi de care ştiţi că sunt legate azi de sionism, în 1919, 1920, 1921, 1922 şi 1923, au scris în toate articolele lor (şi presa era plină de afirmaţiile lor) că sentimentul anti-evreiesc din Germania a apărut numai după ce poporul german a aflat de intervenţiile evreieşti în scopul aducerii în război a Statelor Unite, înşişi evreii au recunoscut acest lucru.

Anti-evreismul german nu a apărut din cauză că germanii, în 1919, au descoperit că un pahar cu sânge de evreu e mai gustos decât Coca-Cola sau berea münchenează. Nu era, în plus, nici vorbă de un resentiment religios. Era ceva totalmente politic. Era ceva totalmente economic. Orice, dar nu religios.

Nimănui nu-i păsa, în Germania de atunci, de faptul că evreul merge acasă, trage storurile şi spune „Shema'Israel" în loc de „Tatăl Nostru". Resentimentele evreieşti mereu crescânde în Germania interbelică nu s-au datorat decât unui lucru: germanii îi considerau pe evrei răspunzători de înspăimântătoarea lor înfrângere militară. Iar primul război mondial a fost pornit împotriva Germaniei fără niciun motiv de care Germania să fie responsabilă. Germanii nu aveau nicio vină decât una: vina de a avea succes. Germanii creaseră o flotă puternică, germanii creaseră comerţul mondial [...].

După ce descoperiseră că evreii purtau vina înfrângerii ţării lor, resentimente puternice s-au dezvoltat în germani. Dar niciun fir de păr de pe capul vreunui evreu nu a fost atins. Profesorul Tansill de la Universitatea Georgetown (care a avut acces la multe documente de la Departamentul de Stat) citează un raport semnat Hugo Schonfedt, un evreu trimis de către Cordell Huli, în 1933, în Germania, ca să inspecteze aşa-zisele lagăre de deţinuţi în perfectă stare de sănătate şi pline de comunişti. E drept, mulţi dintre ei erau evrei, dar aceasta pentru că, întâmplător, la vremea respectivă, circa 98% din comuniştii Europei erau evrei. Tot în acele lagăre se mai aflau şi preoţi, şi miniştri, şi masoni, toţi bănuiţi de afiliaţii internaţionale [...].

„Îl concediaţi pe Hitler şi instalaţi fiecare evreu în postul pe care-l deţinea"

Şi, nu uitaţi, la acea vreme existau între 80 şi 90 de milioane de germani contra a numai 460.000 evrei. Numai 0,5% din populaţia Germaniei era evreiască. Şi, cu toate acestea, evreii erau cei care controlau presa, precum şi cea mai mare parte a economiei germane (acţionaseră în momentul prăbuşirii mărcii şi, practic, cumpăraseră tot ce se putea cumpăra).

Evreii au încercat să ascundă trădarea lor faţă de poporul german şi adevărata cauză a resentimentelor germanilor. Germanii au demarat acţiuni împotriva evreilor, organizând o discriminare globală. Practic, evreii au fost îndepărtaţi din structurile nivelurilor sociale, aşa cum noi americanii i-am îndepărta, de îndată, pe chinezi sau negri sau catolici sau pe oricine care s-ar afla în ţară şi care ne-ar fi trădat inamicului nostru, aducându-ne în faţa unei înfrângeri umilitoare.

După o vreme, evreii lumii au organizat o conferinţă la Amsterdam. În iulie 1933, evrei din toate colţurile lumii s-au reunit în acest oraş. Şi acei evrei au spus Germaniei: *„Îl concediaţi pe Hitler şi instalaţi fiecare evreu în postul pe care-l deţinea, fie el comunist sau nu. Nu ne puteţi trata aşa. Noi, evreii lumii, lansăm aici acest ultimatum împotriva voastră!”*. Vă puteţi imagina ce au răspuns germanii...

Ce au făcut în această situaţie evreii? După ce Germania refuzase să se predea ultimatumului evreimii mondiale, lucrările Conferinţei de la Amsterdam au fost întrerupte şi Samuel Untermeyer, şeful delegaţiei americane şi preşedinte al conferinţei, a revenit în SUA! Aici, el a mers de pe vapor, direct la studiourile de radio CBS, de unde a rostit următoarele cuvinte: *„Evreii lumii declară azi război sfânt împotriva Germaniei. Ne aflăm din această clipă angajaţi într-un conflict sacru împotriva germanilor. Şi îi vom înfometa până se vor preda. Vom organiza un boicot mondial împotriva lor. Şi aceasta îi va distruge, deoarece ei depind de comerţul mondial în cadrul afacerilor de export”*.

BUY BRITISH ballito STOCKINGS

Daily Express

To-day's Weather: Fair Mild.

NO. 10,958. FRIDAY, MARCH 24, 1933. ONE PENNY.

St. Ivel CHEESE Aids digestion 2d., 6d. & 8½d. each.

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

Jews Of All The World Unite In Action

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS IN MANY DISTRICTS

DRAMATIC ACTION

"Daily Express" Special Political Correspondent.

ALL Israel is uniting in wrath against the Nazi onslaught on the Jews in Germany.

Adolf Hitler, swept into power by an appeal to elemental patriotism, is making history of a kind he least expected. Thinking to unite only the German nation to race consciousness he has roused the whole Jewish people to a national renaissance.

The appearance of the swastika symbol of a new Germany has called forth the Lion of Judah, the old battle symbol of Jewish defiance.

Fourteen million Jews dispersed throughout the world have banded together as one man to declare war on the German persecutors of their co-religionists. Sectional differences and antagonisms have been submerged in one common aim—to stand by the 600,000 Jews of Germany who are terrorised by Hitlerist anti-semitism, and to compel Fascist Germany to end its campaign of violence and suppression directed against its Jewish minority.

World Jewry has made up its mind not to rest quiescent in face of this revival of medieval Jew-baiting.

SPECIAL SESSION

THE BIRTH OF AN IDEA

DENNIS GLENNY, the young British dress designer, finds inspiration for fashions by drawing living models. Every man to his own trade!

OFFICER'S DAYS OF LOVE

HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS

AN INCREASE OF THREE SHILLINGS A WEEK

BRIGHT SPOT IN A BLACK TOWN

THE "Daily Express" has sent a special representative on an unusual mission. He is touring the north in search of high wages. In his tour he is going to tell the facts about all classes of wages, high and low. He is going to show how low wages reduce the purse of the community. He is going to show how courageous spending starts favourably throughout the community.

In his first dispatch it is revealed that the steel masters of Middlesbrough have been able to make a profit in the cause of high wages.

Fitters in steel works have recently received an increase of 3s. a week. Their wages are not high, but this is a top in the right direction. It is a bright spot in an otherwise black town—brought low by wage cuts and false economy.

CUTS THAT KILL

New "Sweep" Bill In The Dail

MR. DE VALERA AND STATE CONTROL

SECRET MEASURE

"Daily Express" Special Correspondent.

DUBLIN, Thursday.

WHILE Mr. Jack O'Sheehan, of the official assessors of the Irish sweepstake draw, was dividing the remnants of the latest Irish lottery prize fund between lucky ticket-holders in the Plaza Ballroom to-day I was listening to an Under-Secretary of the Free State Government introducing a Bill which may change the whole future, scope, and purpose of these Irish hospitals lotteries.

NO CLUE

A mysterious measure entitled "The Public Hospitals Bill, 1933," appeared on the agenda for this afternoon's meeting of the Dail.

The Bill was set down for formal introduction, and a motion to this effect was moved in a six or seven-words speech by Mr. Sean O'Kelly, the Minister of Local Government.

MR. MacDONALD EXPLAINS HIS TOUR

"PEACE CAN BE KEPT IN EUROPE"

MR. RAMSAY MACDONALD faced a crowded House of Commons yesterday afternoon when he spoke about his visits to Paris, Geneva, and Rome, and his talks with Signor Mussolini.

Mr. MacDonald.

LATE NEWS

LABOUR LEADER BEREAVED

Broadcasting Programmes on Page Fifteen.

Era o realitate: două treimi din alimentele necesare, Germania trebuia să le importe, pe baza a ceea ce Germania exporta. Implicit, deci, fără export, două treimi din germani ar fi pierit de foame.
În această declaraţie, tipărită în **New York Times**, pe 7 august 1933, Untermeyer mai declara, cu îndrăzneală: *„Acest boicot va fi autoapărarea noastră. Chiar preşedintele Roosevelt ne-a recomandat această metodă, în cadrul lui National Recovery Administration”*. Vă reamintesc că aceasta era entitatea care ţinea de programul *New Deal* şi care putea declara, în context juridic, un stat apt de a fi boicotat economic.

Până în 1938, nimeni nu s-a atins de un fir de păr al vreunui evreu

Imediat s-a instalat boicotul economic mondial al Germaniei, un boicot atât de asiduu, încât pe niciun raft de magazin al lumii nu mai puteai găsi un produs având inscripţionat Made in Germany. Un membru al conducerii reţelei de magazine Woolworth mi-a mărturisit că, atunci, au trebuit să arunce în râu farfurii şi ceramică germană în valoare de milioane de dolari. Magazinele cu marfă germană erau, la rândul lor, boicotate şi cetăţenii pichetau cu pancarte pe care scria „Hitleriştii!” sau „Asasinii!” – aşa cum se face uneori în Sud. [...].

În timp ce acestea se petreceau în lume, repet, în Germania nimeni nu se atinsese de un fir de păr al vreunui evreu. Nu exista suferinţă în rândul evreilor. Nu exista foamete. Nu erau crime. Nimic.
Evident, germanii au spus: *„Cine sunt aceste persoane care declară boicot împotriva noastră şi ne aduc oamenii în şomaj şi ne fac să ne îngheţe industria?! Cine sunt ei, ca să ne facă aşa ceva?!”*. Erau, evident, indignaţi. Unii au început să picteze zvastici pe magazinele evreilor. Lucru normal. De ce s-ar fi dus un german să-şi dea banii unui proprietar de magazin din aceeaşi etnie cu cei care îi înfometau ţara prin embargoul mondial, pentru a face Germania să îngenuncheze şi apoi să vină să-i dicteze cine să fie premierul sau cancelarul? Era ridicol. Boicotul mondial a mai continuat ceva timp.

Dar, de-abia în 1938, când un tânăr evreu polonez a împuşcat un diplomat german în ambasada Germaniei din Paris, germanii au devenit într-adevăr duri cu evreii din Germania. Astfel au apărut

vitrinele sparte şi luptele de stradă şi tot ce cunoaştem.
Acum, cu toate că nu-mi place cuvântul «antisemitism» (pe care-l consider un nonsens), dar dumneavoastră vă spune ceva, îl voi utiliza în continuare. După cum vedem, supremul motiv pentru care în Germania a explodat antisemitismul şi resentimentele împotriva evreilor era responsabilitatea lor pentru izbucnirea primului război mondial şi boicotarea mondială a Germaniei. Şi, în final, se vede că ei deveneau autorii celui de-al doilea război mondial, pentru că deja lucrurile nu mai puteau fi controlate şi era absolut necesar ca germanii şi evreii să-şi încrucişeze săbiile într-un război care avea să decidă, odată pentru totdeauna, cine va supravieţui şi cine va pieri.

În acea perioadă, trăiam în Germania şi ştiam că germanii deciseseră că Europa urma să fie sau creştină, sau comunistă; nu exista cale de mijloc. Şi germanii se deciseseră: aveau să încerce să menţină o Europă creştină, pe cât posibil. Şi au început reînarmarea.
În noiembrie 1933, SUA au recunoscut oficial Uniunea Sovietică. URSS devenea foarte puternică, iar Germania şi-a dat seama că, „dacă nu suntem puternici, curând vine şi rândul nostru". [...].

„Noi, americanii, vom avea aceeaşi soartă pe care au avut-o germanii. Și din aceleaşi motive"

Dar cine a ştiut de asta în SUA, la vremea respectivă? Nimeni.

Nimănui în SUA nu i se permitea să ştie asta. Dar cine a ştiut sigur? Preşedintele Wilson a ştiut. Colonelul House a ştiut. Alţi oameni din interior au ştiut. Mă întrebaţi dacă eu am ştiut? Ceva idei aveam, pentru că eram omul de legătură al lui Henry Morgenthau Sr., în 1912, în timpul campaniei în care Wilson a fost ales, şi circulau zvonuri prin birouri la vremea aceea. Eram omul de încredere al lui Morgenthau, care era preşedintele Comitetului de finanţare, eram omul de legătură între el şi Rollo Wells, trezorierul.

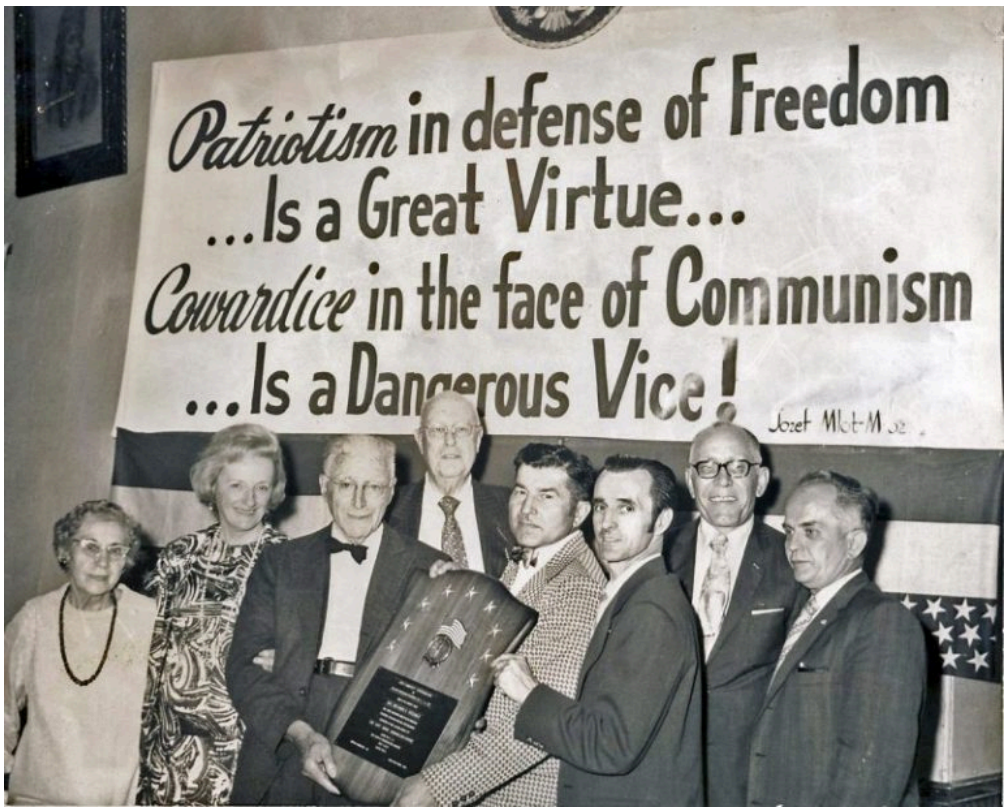

Benjamin Freedman, aniversat la împlinirea vârsstei de 82 de ani, în 1972

Deci am asistat la şedinţele lor, cu preşedintele Wilson în capul mesei. Toţi ceilalţi erau acolo şi îi auzeam cum îl bombardează pe preşedinte cu chestiunea impozitelor şi a situaţiei grave a lui *Federal Reserve Bank* şi îi auzeam cum îl îndoctrinează pe preşedintele nostru cu teorii sioniste. Judecătorul Brandeis şi preşedintele erau acolo şi vorbeau, îi văd şi acum, aproape unul de altul, la fel de lipiţi ca degetele unei mâini. Preşedintele Wilson, când venise la discuţii să afle despre ce este vorba, era la fel de neştiutor ca un nou-născut.

Aşa am fost noi, americanii, atraşi în primul război mondial, în timp ce dormeam cu toţii. Ne-am trimis copiii în Europa, pentru a fi măcelăriţi! Dumneavoastră ştiţi ce fac evreii de Ziua Iertării, care credeţi că

este aşa de sacră pentru ei? Eu ştiu, pentru că am fost unul din ei. Ceea ce spun nu este din auzite. Sunt aici să vă prezint fapte.

În Ziua Iertării, ca evreu, intri în sinagogă şi rosteşti o rugă, singura rugă care te obligă să rămâi în picioare. Această rugă scurtă se repetă de trei ori: ea se numeşte *Kol Nidre*. Ruga se referă la un acord pe care-l faci în clipa aceea cu Atotputernicul Dumnezeu, în sensul că orice promisiune, declaraţie sau jurământ pe care-l vei face în următoarele 12 luni să fie nul şi neavenit. Jurământul nu va fi jurământ; promisiunea nu va fi promisiune. Acestea nu vor avea nicio valoare.

Cu atât mai mult, Talmudul reaminteşte evreului că ori de câte ori face o promisiune sau un jurământ, să nu uite că legământul făcut sub *Kol Nidre*, de Ziua Iertării, îl scuteşte de respectarea lor.
Deci, cât de mult ne putem noi baza pe loialitatea evreilor? Ne putem baza pe loialitatea lor la fel de mult cât s-au bazat germanii pe loialitatea lor, în 1916. Şi, fără îndoială, noi, americanii, vom avea aceeaşi soartă pe care au avut-o germanii. Și din aceleaşi motive.

> *Articol preluat din revista **Lumea nr. 7/2010** (fragmente)*
> *Titlul original: „Discurs ţinut în 1961 de Benjamin H. Freedman, consilierul preşedintelui Woodrow Wilson, despre rolul sioniştilor in cele doua războaie mondiale”*

50 total views , 2 views today

« PREVIOUS POST NEXT POST »

Leave a Reply

Your email address will not be published. Required fields are marked *

Comment *

Name *

Email *

Website

Save my name, email, and website in this browser for the next time I comment.

Post Comment

« PREVIOUS POST NEXT POST »

Copyright © 2026, CERTITUDINEA.
ața lui Eminescu (necenzurat). Episodul 8 – Conspirația anti-Eminescu * Iulian Horneț, un premiant printre analfabeți. „Profesioniștii – AUR-ul Neamului Românesc” * Imposibila dreptate

Powered by WordPress. Blackoot design by Iceable Themes.